

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **V. S. N.**
zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2021, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 31. 5. 2021, čj. X, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 12. 2020, čj. X, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce tří let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Primárně žalobce namítl, že v jeho věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu. K tomu přistupuje též povinnost správního orgánu podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Žalovaná důkladně zjistila všechny skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale jaksi opomněla zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále správní orgán porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
3. Pochybení žalované spočívá na prvním místě v tom, že aprobovala vady správního orgánu I. stupně, a tím zatížila své rozhodnutí stejnými vadami, zejména pokud jde o posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se na území ČR ocitl neoprávněně neúmyslně – po ukončení azylového řízení se dostavil k příslušnému orgánu (OAMP) za účelem vydání výjezdního příkazu poslední den 15 denní lhůty (9. 9. 2020), kde však zjistil, že došlo ke změně úředních hodin a tento orgán již neúřadoval. Proto se k němu dostavil hned na druhý den, kde ho však již poslali na cizineckou policii. Délka neoprávněného pobytu žalobce tak činí pouhý jeden den.
4. K tomu však žalobce doslovně dodal, že *„i pokud by chtěl opustit území ČR v době do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení azylového řízení, nemohl tak učinit z objektivních důvodů.“* Pro vydání výjezdního příkazu totiž příslušný správní orgán požaduje doložení rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci, přestože jde o stejný orgán, který je sám účastníkem soudního řízení o přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Cizinec je tak odkázán na rychlost svého zástupce, v níž je schopen doložku zajistit. Na straně žalobce pak spočíval další objektivní důvod nemožnosti vycestování v tom, že nedisponoval platným cestovním dokladem. Dalším důvodem objektivní nemožnosti žalobce z území vycestovat pak byla skutečnost, že v dané době byl nedostatek komerčních leteckých spojů do jeho vlasti, přičemž žalobce neměl ani dostatek času věc řešit; nebylo v jeho silách území opustit do 10. 9. 2021. Dle názoru žalobce by bylo logické očekávat ze strany příslušných azylových orgánů větší podporu cizinců při poučení s cílem předejít podobným situacím.
5. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 1 Azs 174/2014, žalobce uvedl, že v jeho případě tak nebyly dány materiální předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a mělo být u něj postupováno podle § 50a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na znění tohoto ustanovení pak žalobce vyjádřil pochybnosti, zda vůbec v době zahájení daného správního řízení pobýval na území ČR neoprávněně.
6. Žalobce namítl nepřiměřenost doby uloženého správního vyhoštění v délce 3 let, neboť v jeho případě se jedná – pokud vůbec – pouze o jeden den neoprávněného pobytu na

území ČR. Navíc žalobce za dané situace objektivně nemohl z území vycestovat, neboť nedisponoval cestovním dokladem, letenkou, ani finančními prostředky na ní, a současně nebylo možné s ohledem na epidemiologickou situaci ve světě letenku vůbec zajistit. Žalovaná je přitom dle názoru žalobce povinna zkoumat nejen možnosti uložení správního vyhoštění, ale také okolnosti, proč tak učinit nelze. Žalovaná se přitom řádně nevypořádala s touto námitkou žalobce, tj. jak si měl žalobce vycestování v jeho situaci zajistit. K repatriačním letům organizovaným v. vládou žalobce dodal, že jsou jednak nepravidelné, žalovaná neuvedla, že v době rozhodné pro opuštění území by takový let probíhal, a navíc, jsou takové lety pro žalobce i cenově nedostupné. Konkrétní okolnosti případu tak dle názoru žalobce nesvědčí tak přísnému postupu a neodpovídají ani veřejnému zájmu.

7. Žalobce konečně namítl, že byl několik let rodinným příslušníkem občanky ČR, s níž žil ve společné domácnosti, a kterou měla být paní C. Š., která však krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění náhle skonala. I proto se žalobce domnívá, že v jeho případě nemělo být rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydáno. Ačkoliv totiž smrtí přítelkyně přestal být žalobce rodinným příslušníkem občana EU/ČR, je tato skutečnost významná z hlediska posouzení přiměřenosti uloženého opatření.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na shromážděný spisový materiál. Žalovaná setrvala na závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a neshledala ve svém postupu žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud rozhodl ve věci bez nutnosti nařízení ústního jednání, neboť žalobce na výzvu soudu podle § 1 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagoval a žalovaná soudu výslovně sdělila, že takové projednání věci nepožaduje.
11. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
14. Podle § 119a odst. 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných

vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. Podle § 50a odst. 2 písm. a) bodu 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 9. 2020 se žalobce dostavil na Oddělení pobytových agend v sídle žalované s žádostí o vydání výjezdního příkazu. Lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce byl žadatelem o mezinárodní ochranu, kdy ve věci jeho žádosti rozhodoval již Nejvyšší správní soud, a to tak, že jeho kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, a rozhodnutí NSS nabylo právní moci dne 10. 8. 2020. Bylo tedy zjištěno, že žalobce se nedostavil pro výjezdní příkaz ve lhůtě 30 dnů, tj. do 9. 9. 2020. Žalobce tuto skutečnost vysvětlil následně tak, že dne 9. 9. 2020 v odpoledních hodinách navštívil příslušné pracoviště Ministerstva vnitra ČR, avšak zjistil, že došlo ke změně pracovní doby jen do 12:00 hod., proto se na uvedené pracoviště dostavil dne 10. 9. 2020, kde byl poslán k žalované pro vyřízení výjezdního příkazu; ten mu byl následně vydán s platností do 11. 10. 2020.
18. Dne 11. 9. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění (viz oznámení čj. X) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den provedl správní orgán I. stupně s žalobcem výslech, o kterém pořídil protokol čj. X. Z tohoto výslechu za účasti tlumočnice do jazyka v. vyplynulo, že žalobce se v ČR nachází od roku 2004, od té doby je pouze zde, nikdy jinde nevycestoval. Přicestoval na dlouhodobé pracovní vízum, chce tu pracovat a žít, nyní pracuje brigádně v úklidové firmě. Neví, zda by v případě, kdyby měl peníze na vycestování, vůbec někde vycestovat chtěl. Je si vědom, že mu dne 25. 4. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, a že maří výkon rozhodnutí. Nevycestoval proto, že neměl peníze na letenku.
19. V ČR bydlí na adrese v Praze, jedná se o byt jeho přítelkyně, rok narození 1946, která je původem V., ale má občanství ČR a žije zde 40 let. Jsou spolu tři roky, poznali se na tržnici, přítelkyně je na invalidním vozíku a žalobce jí pomáhá, chtějí se spolu vzít. Adresu pobytu hlášenou nemá. Žalobce v ČR nevlastní žádný majetek, zopakoval, že prostředky potřebné k pobytu zde si zajišťuje brigádně v úklidové firmě. Má finanční prostředky k pobytu i k vycestování, které si našetřil z brigád. Nemá finanční prostředky ke složení kaucí, ale může si půjčit až 50.000 Kč. Je zdravý, žádné léky neužívá, žádného lékaře nenavštěvuje, návykové látky neužívá. Zdravotní pojištění v ČR má.
20. V minulosti žádal o mezinárodní ochranu v roce 2018; žádal proto, že zde chtěl zůstat, ne proto, že by mu v zemi původu hrozilo nějaké nebezpečí. V minulosti páchal trestnou činnost, mařil správní vyhoštění. Žalobce je svobodný, má tři děti v zemi původu, s nimiž je dvakrát za měsíc v telefonickém kontaktu, tam se ale žalobce vracet nechce, nejdou tam vydělat peníze a nemá tam žádné zázemí. V případě návratu se nemá kam vrátit, neví, zda by mohl dočasně bydlet u jednoho ze svých dětí. V ČR nemá kromě své přítelkyně

nikoho, přítelkyni též označil za osobu, kterou má v péči a tuto péči nelze zajistit jiným způsobem, a též ji uvedl jako důvod, pro který by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Bydlí s ní ve společné domácnosti, zopakoval, že se chtějí vzít, tráví spolu čas. V předešlých řízeních nevěděl, že má přítelkyni uvádět, a to byl také jejich vztah v začátcích a nevěděl, že spolu vydrží tak dlouho. Jiné závazky, pohledávky či vazby v ČR nemá. V zemi původu mu žádné nebezpečí nehrozí, v případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Nemá co dodat, žádné doplnění nežádal, protokol o svém výsledku jako správný a úplný vlastnoručně podepsal.

21. Dne 11. 9. 2020 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o právním zastoupení žalobce, k němuž bylo přiloženo též čestné prohlášení přítelkyně žalobce C. Š., že má s žalobcem vážný partnerský vztah a žije s ním ve společné domácnosti na blíže specifikované adrese v X. Jejich vztah trvá již téměř 2 roky, je pevný a trvalý, plánují společnou budoucnost, jakož i svatbu.
22. Dále ze správního spisu vyplývá, že Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort provedlo na žádost správního orgánu I. stupně pobytovou kontrolu na adrese uvedené žalobcem, a to ve dnech 5. 10. 2020 a 6. 10. 2020. Hlídka zjistila, že dne 5. 10. 2020 na zvonek označený jménem přítelkyně žalobce a jménem N. Tu nikdo nereagoval. Poštovní schránka byla označena jmenovkou Š., N., V. Dalšího dne se hlídce podařilo obyvatele bytu zastihnout, otevřel žalobce, vypověděl, že zde bydlí s přítelkyní v bytě o velikosti 3+1 již dva roky, nyní je ale jeho přítelkyně hospitalizována v nemocnici Krč. Dále hlídka zjistila, že v tomto bytě bydlí celkem 5 osob, kromě žalobce a jeho přítelkyně též další dva manželé v. původu a jejich nezletilá dcera (rok narození X).
23. Správní spis dále obsahuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 4. 2017, čj. X, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a to v délce jednoho roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci ve stejný den.
24. Ve správním spisu je též zařazen trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 26. 3. 2018, sp. zn. 143 T 23/2018, kterým byl žalobce odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí (výše uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 25. 4. 2017) podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a byl mu uložen trest vyhoštění ve výměře 24 měsíců.
25. Správní orgán I. stupně si pro své rozhodnutí taktéž obstaral podle §120a zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k otázce možnosti vycestování žalobce do zemi původu ze dne 19. 11. 2020, ev. č. X, dle kterého vycestování žalobce do vlasti je možné. Toto závazné stanovisko se opírá o informace o zemi původu žalobce zpracované Ministerstvem vnitra ČR, OAMP z 31. 5. 2019: V., Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: květen 2019.
26. Součástí správního spisu je též výpis z rejstříku Evidence obyvatel, dle kterého přítelkyně žalobce dne 8. 10. 2020 zemřela.
27. Dne 19. 11. 2020 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (čj. X). Žalobce, ani jeho zástupce na tuto výzvu nijak nereagovali.
28. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 3 let (ze dne 17. 12. 2020, čj. X), které žalobce napadl odvoláním.

29. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla. Vycházela zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 12. 2020, z odvolání a jeho doplnění a z dalšího spisového materiálu týkajícího se řízení o správním vyhoštění žalobce.
30. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
31. Žalobce namítl, že v jeho věci správní orgán I. stupně **(1)** nezjistil skutečný stav věci, jak vyžaduje § 3 správního řádu a opomněl zjišťovat i skutečnosti ve prospěch žalobce podle § 50 odst. 3 správního řádu; žalobce též namítl **(2)** nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na existenci objektivních důvodů nemožnosti vycestování žalobce ve stanovené lhůtě, pročez mu mělo být uloženo mírnější opatření, a to povinnost podle § 50a zákona o pobytu cizinců, dále **(3)** nepřiměřenost délky uloženého opatření; a **(4)** nezohlednění skutečnosti, že žalobce byl několik let rodinným příslušníkem občana EU, při posuzování přiměřenosti rozhodnutí.
32. Žalobce namítal, že v jeho věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyly zjišťovány skutečnosti ve prospěch žalobce (**námítka 1**), jakož ani nebyla zohledněna skutečnost, že žalobce žil s občankou ČR ve společné domácnosti (**námítka 4**).
33. Soud se s těmito značně obecně formulovanými tvrzeními (pokud jde o námitku 1) nemohl ztotožnit. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že žalobce byl povinen se do 9. 9. 2020 dostavit k příslušným orgánům pro vydání výjezdního příkazu, a to poté, co řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo definitivně ukončeno právní mocí (10. 8. 2020) usnesení NSS ze dne 30. 7. 2020, čj. 5 Azs 378/2019-32, kterým NSS odmítl jeho kasační stížnost pro nepřijatelnost. Žalobce si v uvedené době výjezdní příkaz nevyřídil. Skutkový stav věci tak byl zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností.
34. Žalobce vysvětluje prodlevu ve vyřízení výjezdního příkazu tím, že teprve v poslední den lhůty zjistil, že úřední hodiny příslušného správního orgánu byly změněny, a že se tedy dostavil po úředních hodinách. Žalobce však již nevysvětlil, proč si nemohl výjezdní příkaz vyřídit již dřív, a nechal tak tento z pohledu oprávněnosti jeho pobytu v ČR velmi důležitý úkon doslova až na poslední chvíli, a to i kdyby byla jeho historka o změněných úředních hodinách pravdivá. Přesto se žalobce snaží o zohlednění této skutečnosti v jeho prospěch. K tomu soud uvádí, že správní orgány nijak nezpochybnily, že vysvětlení uvedené žalobcem není uvěřitelné. Tato skutečnost však nemohla být důvodem pro neuložení správního vyhoštění, a už vůbec ne pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
35. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců soud musí především zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správním vyhoštěním uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Podmínky jednotlivých skutkových podstat podle § 119 zákona o pobytu cizinců přitom nevyžadují zavinění v žádné formě, resp. zavinění není rozhodující pro řešení otázky, zda správní vyhoštění uložit, či nikoliv, ale může být významné pouze v souvislosti s rozhodováním o délce doby správního vyhoštění (a to buď jako přítěžující nebo polehčující okolnost, v závislosti na individuálních okolnostech daného případu). V daném případě proto není rozhodující, zda se žalobce nedbalostně či úmyslně dostavil k vyřízení výjezdního příkazu po změněných úředních hodinách v poslední den lhůty.

36. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, typicky § 50a citovaného zákona, který umožňuje cizinci dobrovolně opustit území ČR na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území. Soud se však ztotožňuje s žalovanou v tom, že v případě žalobce nebyly pro tento postup splněny zákonné podmínky. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců by totiž mohlo být žalobci vydáno pouze, pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. To však nebyl případ žalobce, neboť jím tvrzený partnerský vztah s občankou ČR byl ukončen jejím úmrtím, a tedy v ČR již neexistovala osoba, se kterou žalobce mohl uskutečňovat v ČR rodinný život, a tedy nebyly dány podmínky podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv soud nijak nepopírá, že jde o poněkud tvrdý závěr, a tato nepochybně velmi tragická událost již sama o sobě představuje významný zásah do rodinného a soukromého života žalobce, avšak v řízení o správním vyhoštění nelze takto nečekaně ukončený partnerský vztah s občankou ČR jakkoliv relevantně zohlednit ve prospěch žalobce při zkoumání splnění podmínek podle § 119 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud opakuje, že z tvrzení žalobce ani ze skutečností, které jsou obsahem správního spisu, nevyplynulo vysvětlení, proč žalobce ve své věci nemohl reagovat již dříve. Korektiv přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince předpokládá, že příslušný správní orgán (případně soud) dojde k odůvodněnému závěru, že rodinná situace cizince na území, případně jeho jiné soukromé (kulturní, společenské, sportovní a další vazby) by vycestováním cizince do vlasti utrpěla natolik, že by to s ohledem na jejich povahu bylo nepřiměřené. V případě žalobce však již jeho vycestování nijak nemůže ovlivnit, natož nepřiměřeně zasáhnout vztah žalobce s jeho zesnulou přítelkyní, a jiné – z tohoto hlediska významné – vazby žalobce v ČR neuváděl.
37. Žalobce sice uváděl při svém výsledku dne 11. 9. 2020, že vztah s jeho přítelkyní *trvá tři roky*, sama přítelkyně před správními orgány v prohlášení ze dne 3. 2. 2020 prohlásila, že jejich vztah *trvá téměř 2 roky*. Přestože tato dvě tvrzení vzájemně nekorelují, nelze v každém případě odhlédnout od skutečnosti, že žalobce svůj údajný rodinný život s uvedenou přítelkyní založil až poté, co mu bylo uloženo první správní vyhoštění (2017), a tedy v době, kdy si musel být vědom, že se blíží doba k jeho vycestování.
38. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně. Proto není ani pravdivé tvrzení žalobce, že nebyly splněny materiální předpoklady pro vydání správního vyhoštění. Rozsudek NSS, na který žalobce v žalobě odkázel, se přitom na jeho věc aplikovat nedá, neboť je vystaven na zcela jiných skutkových okolnostech, zejména pokud jde o rodinný a soukromý život tamního žalobce (měl dvě nezletilé děti, které zde pobývaly na základě povolení k trvalému pobytu a narodily se v době, kdy se tamní žalobce nenacházel na území ČR neoprávněně), a dále, pokud jde o jeho pobytovou historii (tamní žalobce neměl ve své pobytové historii též trestní činnost, jako zdejší žalobce – maření výkonu úředního rozhodnutí). Jde přitom o dvě zcela významná hlediska, ke kterým přihlíží ve své judikatuře vystavěné na judikatuře Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, též NSS (k tomu v podrobnostech srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2015, čj. 1 Azs 140/2014-42).

39. Jiné skutečnosti, které dle žalobce žalovaná nezjišťovala v jeho prospěch, ač tak učinit měla, žalobce neuvedl, a soud žádné indicie o existenci takových skutečností neshledal. Proto soud uzavírá, že skutkový stav byl žalovanou zjištěn dostatečně, přičemž bylo přihlédnuto i ke skutečnostem ve prospěch žalobce, a to, že se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně a spolupracoval s ním. Jestliže mezi dalšími zjištěními, ke kterým se žalobce měl právo během řízení o správním vyhoštění vyjádřit, dále již objektivně převažovala zjištění v neprospěch žalobce (viz dosavadní pobytová historie žalobce popsána zejména v bodech 23. a 24.), a žalobce žádné relevantní skutečnosti ve svůj prospěch neuvedl, nemohlo jít o pochybení správního orgánu. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
40. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že z území ČR ani objektivně vycestovat nemohl (**námitka 2**). Žalobce za objektivní důvody nemožnosti svého vycestování z území ČR považuje skutečnost, že (i) je časově obtížné včas získat doložku právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany pro účely vydání výjezdního příkazu, přestože správní orgán, který výjezdní příkaz vydává, je účastníkem stejného soudního řízení; (ii) žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem a dočasný cestovní doklad mu byl odebrán dne 10. 9. 2020; a (iii) v předmětné době nebyly k dispozici komerční spoje z EU do vlasti žalobce, protože si z objektivních důvodů nebyl schopen zajistit letenku, a navíc neměl ani dostatek času to řešit. V tomto kontextu je tak dle žalobce zjevné, že nebylo v jeho silách, aby opustil území ČR do 10. 9. 2021.
41. Podle § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) [c]izinec je povinen z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu podle tohoto zákona nebo zvláštního právního předpisu; nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.
42. Podle § 85b odst. 1 a 2 zákona o azylu platí, že (1) [m]inisterstvo z moci úřední po ukončení poskytování mezinárodní ochrany na území, po nabytí právní moci rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, nebylo-li soudem zrušeno, anebo po vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, bylo-li o něj požádáno, udělí cizinci výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce, není-li postupováno podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. V odůvodněných případech, zejména rozhoduje-li ministerstvo o úhradě nákladů spojených s dobrovolným návratem, lze vydat výjezdní příkaz opakovaně. (2) Cizinec je povinen se pro výjezdní příkaz dostavit na ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí uvedeného v odstavci 1. Po uplynutí této lhůty ministerstvo výjezdní příkaz cizinci nevydává; to neplatí, nastala-li překážka na vůli cizince nezávislá, která brání jeho dostavení se pro výjezdní příkaz. Cizinec je povinen se pro výjezdní příkaz dostavit nejpozději následující pracovní den po odpadnutí překážky.
43. Soud uvádí, že předložený správní spis neobsahoval též rozhodnutí, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana. Mezi účastníky řízení je však nesporné, že pro výjezdní příkaz byl žalobce povinen se dostavit do 9. 9. 2020, tj. ve 30-ti denní lhůtě od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně. V daném případě totiž nebyl výjezdní příkaz vydán, proto byl žalobce povinen respektovat svou povinnost dle § 54 odst. 2 zákona o azylu, a vycestovat do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany (které nastalo 10. 8. 2020).

44. Soud v této souvislosti především upozorňuje na skutečnost, že z tvrzení žalobce ani ze správního spisu se nepodává, že by ke svému dobrovolnému vycestování učinil *jakékoliv* přípravné kroky, a tedy, že by se o to alespoň pokusil. Naopak, z jeho tvrzení, a to dokonce i v žalobě – viz citace textu v úvodu bodu 4. výše („*i pokud by chtěl, ...*“) – vyplývá, že neměl v úmyslu opustit ČR dobrovolně, a ze zjištěného skutkového stavu se spíše jeví, že důvodem, proč se žalobce dostavil k vyřízení si výjezdního příkazu až v poslední den lhůty, a navíc odpoledne, bylo co nejvíce si zde prodloužit faktický pobyt. K důvodům, které žalobce označil jako objektivní překážky jeho vycestování, soud uvádí, že žalobce byl již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem, který se specializuje mimo jiné též na cizineckou problematiku, a musí mu tak být dobře známo, co je potřeba k vyřízení výjezdního příkazu a v jakých lhůtách učinit; to ostatně zástupce žalobce i uvedl. Soudu je přitom z jeho vlastní úřední činnosti známo, že zejména v případě žádostí o doložku právní moci ve věcech týkajících se cizinců, soudy, včetně NSS, postupují s největším urychlením, o to více, pokud o tuto doložku požádá advokát žalobce, jenž je vybaven datovou schránkou, a tak je možné doložku právní moci získat prakticky obratem. Námitka časové obtížnosti získat doložku právní moci je tak zcela vyvrácena; skutečnost, že si zástupce a jeho klient tyto podstatné skutečnosti vzájemně nesdělí včas, pak nelze považovat za objektivní stav (či objektivní překážku vycestování, jak tvrdí žalobce). Skutečnost, že správní orgán vydávající výjezdní příkaz (zde ministerstvo vnitra ČR – OAMP) byl současně účastníkem řízení o žalobě a následně kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, přitom nijak nezakládá jeho povinnost zjišťovat a obstarávat doložku právní moci soudních rozhodnutí z vlastní úřední činnosti pro účely vydávání výjezdních příkazů cizincům, neboť - byť byl sám účastníkem řízení - datum doručení soudního rozhodnutí cizinci nezná a ani nemůže znát. Tuto skutečnost naopak zná žalobce (a soud, který rozhodnutí vydal), případně jeho zástupce, pokud jej cizinec má, a zpravidla bude právě toto (obvykle pozdější datum doručení) rozhodné pro vyznačení právní moci rozhodnutí.
45. Z § 85b odst. 2 zákona o azylu je pak zřejmé, že je to právě cizinec, kdo je povinen se po ukončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu způsobem stanoveným v odstavci 1 dostavit ke správnímu orgánu a výjezdní příkaz vyřídit. Pokud by tak žalobce učinil včas, Ministerstvo vnitra ČR by mu vydalo výjezdní příkaz s dobou vycestování do jednoho měsíce, a tedy by žalobce získal další potřebný čas pro přípravu svého vycestování. Jestliže však žalobce ke své povinnosti podle § 85b odst. 2 zákona o azylu přistupoval nedbale, sám se připravil o dodatečnou dobu beztrestně tolerovaného pobytu v ČR, kterou mohl využít na vyřízení potřebných záležitostí souvisejících s jeho vycestováním. Současně byla naplněna podmínka podle § 54 odst. 2 zákona o azylu, podle které byl žalobce povinen vycestovat z území do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, tj. do 9. 9. 2020 včetně. Žalobce přitom nikdy netvrdil, že o této své povinnosti nebyl poučen ze strany příslušného správního orgánu, anebo že by byl poučen nesprávně.
46. Pokud žalobce namítal, že nedisponoval platným cestovním dokladem a jeho dočasný cestovní doklad mu byl odebrán v souvislosti s řízením o mezinárodní ochraně, soud znovu opakuje, že z jednání ani z tvrzení žalobce nevyplývalo, že by se o získání platného cestovního dokladu alespoň pokusil, ač měl dle názoru soudu ve shodě s žalovanou dostatek prostoru k tomu, aby učinil příslušné kroky. Soud ani nezjistil, že by se žalobce pokusil vyžádat si dočasný cestovní doklad odebraný v souvislosti s vedením řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který příslušný správní orgán odebírá pouze na dobu řízení (viz § 41 odst. 1 zákona o azylu), které bylo již ke dni 10. 8. 2020 pravomocně

ukončeno. I tento postup žalobce spíše napovídá skutečnosti, že se snažil co nejdéle setrvat na území ČR.

47. Žalobce též namítl nemožnost zajistit si letenku do vlasti v důsledku nedostatku komerčních spojů z EU do vlasti. Soud k tomu předně uvádí, že žalobci je nutno dát za pravdu v tom, že cestování po světě je v současné době značně omezeno opatřeními vydávanými jednotlivými státy v souvislosti s přetrvávající celosvětovou pandemií onemocnění známého pod zjednodušeným názvem COVID-19, není však vyloučeno, nebo zcela zastaveno. V tomto ohledu se soud naprosto ztotožňuje se závěry žalované na str. 5 napadeného rozhodnutí a odkazuje na ně, kde podrobně zdůvodnila, proč nelze tuto námitku žalobce, shodně uplatněnou v odvolání, považovat za důvodnou. Proto soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že v této otázce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná posuzovala tuto námitku žalobce jednoznačně s přihlédnutím k situaci nastalé v souvislosti s pandemií. Avšak ani po zohlednění této skutečnosti nemohl dospět k závěru, že žalobce z území vycestovat objektivně nemohl. V předmětném období přitom nebyly hranice vlasti žalobce pro návrat jejich občanů uzavřeny, byť byl návrat do většiny zemí spojen s dalšími nezbytnými opatřeními (typicky déle trvající karanténou), a současně režim v ČR nebránil cizím státním příslušníkům k návratu do zemi původu. Nebylo přitom povinností žalované, aby snad sama žalobci poskytla seznam letů či dalších dopravních spojení do jeho vlasti v období spadajícím do termínu jeho vycestování. Povinnost žalobce vycestovat z území ve stanovené lhůtě nebyla závislá na tom, zda se mu tak povede jedním spojením či linkou, a přestože soud připouští, že nalezení dopravního spojení mohlo být složitější, ve shodě s žalovanou dodává, že nikoliv nemožné, o to se však žalobce ani nepokusil a zjevně spoléhal na přetrvávající komplikace v dopravě v souvislosti s pandemií. Žalobce v žalobě též zdůvodňuje, proč nemohl využít repatriálních letů, a to zejména s ohledem na finanční stránku věci, která činí pro něj takový let nedostupným. Žalovaná však v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně poukázala na skutečnost, že žalobce sám uvedl při svém výsledku, že v případě potřeby si je schopen půjčit až částku 50.000 Kč. Dále z protokolu o výsledku vyplynulo, že žalobce má dostatek finančních prostředků na svůj pobyt zde i na vycestování, protože si našetřil z brigád. Jeho následná tvrzení o tom, že tedy dostatečnými finančními prostředky nedisponoval, jsou zcela v rozporu s tím, co uváděl původně. Tato následná tvrzení tak vyznívají spíše účelově s cílem dodatečně odůvodnit další porušování zákonných povinností žalobce v ČR.
48. Žalobce dále namítl nepřiměřenost délky uloženého opatření (**námitka 3**). Tvrdí, že neoprávněného pobytu se dopustil pouze v délce jednoho dne, avšak opatření správního vyhoštění mu bylo uloženo v délce tří let.
49. Soud konstatuje, že otázka délky uloženého správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
50. Správní orgán I. stupně se přiměřeností délky uloženého správního vyhoštění zabýval především na str. 8 svého rozhodnutí. Přihlédl přitom především k délce neoprávněného pobytu žalobce, resp. k tomu, že se ho žalobce dopouštěl opakovaně, což vyústilo do uložení prvního správního vyhoštění v roce 2017 v délce jednoho roku, které žalobce

nerespektoval, a následně byl za toto nerespektování odsouzen trestním soudem k vyhoštění v délce 24 měsíců. Ani tento trest však nevedl k vycestování žalobce, a ten se snažil svůj pobyt neúspěšně zlegalizovat v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Avšak ani poté z území ČR nevycestoval. Správní orgán I. stupně však jako polehčující zohlednil skutečnost, že žalobce se jiné trestné činnosti, kromě té, která souvisela s neoprávněným pobytem v ČR, nedopouštěl.

51. Žalovaná se totožnou otázkou zabývala rovněž na str. 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaná nepopřela, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně a spolupracoval. Nemohla však přehlédnout, že se nejednalo o první zjištěné porušení právních povinností, přičemž upozornila též na další porušování povinností (neohlášení místa pobytu na území ve lhůtě 3 dnů na policii). Dospěla tak k závěru, že důsledky svého jednání musí žalobce nést a nespolehat na to, že mu takové jednání projde bez následků. Žalobce se do dané situace dostal vlastním jednáním, a toto jednání vyjadřuje jeho neúctu k právnímu řádu ČR, což představuje ohrožení zájmů společnosti a negativní přínos pro společnost.
52. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto mluvit ani o nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
53. Soud v souvislosti s touto námitkou neshledal překročení nebo zneužití mezí správního uvážení správními orgány. Správní vyhoštění v délce tří let bylo uloženo ve druhé polovině zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5 let. Správní orgány zohlednily několik skutečností ve prospěch žalobce, což rovněž přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svých rozhodnutí i vyjádřily. Jako polehčující okolnosti v případě žalobce shledaly, že se správními orgány spolupracoval a dobrovolně se dostavil k řešení své pobytové situace. Dále přihlídkly též k tomu, že jiné trestní činnosti než na úseku oprávněnosti pobytu se nedopouštěl. Přitěžující však žalobci byla skutečnost, že se v ČR dopouštěl porušování pobytového režimu opakovaně, nerespektoval ani dřívější správní vyhoštění, ani trest vyhoštění, přičemž prvně mu byl zákaz vstupu stanoven v délce 1 roku, poté prakticky 2 let. Proto se soud domnívá, že je namístě, aby žalobce nyní poté, co opakovaně porušoval právní předpisy a nerespektoval vydaná rozhodnutí státních orgánů a soudů, strpěl výrazně citelnější zákaz vstupu na území, neboť správní vyhoštění uložené v délce 1 roku, jakož trest v délce 24 měsíců se zjevně minuly svému účinku.
54. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

55. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. září 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně